

loven angaaende Forhøjelse af Statstilskuddet til Institutioner for forebyggende Børneværn.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3477; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1304).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Hauberg: Da Socialministeren, den nuværende højtærede Statsminister, i Slutningen af Juni 1945 fremsatte et Forslag om en Udvidelse og stærk Forøgelse af Statstilskuddene til Vuggestuer og Børnehaver, Fritidshjem og lignende Børneværnsinstitutioner, vakte dette Forslag stor Opmærksomhed og ogsaa stor Glæde i alle interesserede Kredse. Det var i og for sig ikke, fordi Forslaget gennemførte noget nyt Princip. Allerede i 1919 havde man gennemført en Lov om Statstilskud til disse Institutioner, og da man nogle Aar senere gennemførte Loven om offentlig Forsorg, blev de Tilskud, der var vedtaget i 1919, baade udvidet og forøget. Trods dette var der i 1945 et stort udækket Behov for Vuggestuer, Børnehaver og Fritidshjem, men da Forslaget kom i 1945 om en større Udvidelse af disse Tilskud, fandt man i interesserede Kredse, at disse Tilskud nu var af en saadan Art og et saadant Omfang, at man vilde kunne forvente, at det Behov, der var for saadanne forebyggende Forsorgsinstitutioner, fremtidig nok vilde blive dækket.

Nu siger det sig selv, at man ikke lige springer hen og opretter en hel Del Institutioner af den Slags. Der er mange Forberedelser at gøre og mange Vanskeligheder at rydde af Vejen, inden man kan oprette en Børnehave, en Vuggestue eller et Fritidshjem. Man maa selvfølgelig allerførst finde en Plads; man maa se at finde nogle Bygninger, og hvis ikke man kan det, maa man se at opføre nye Bygninger dertil; man maa undersøge, om man kan faa velegnede Ledere, kvalificeret Personale til Institutionerne o. s. v. Der er en Bunke Vanskeligheder, og det var der i 1945; det erkendte man fra alle Sider, og saa blev man fra alle Sider enig om, at Loven foreløbig skulde gælde i 2 Aar. Man vilde da vente og se Tiden an og se, hvorledes disse Forhold udviklede sig efter de Retningslinier, Loven nu gav, og Socialministeriet nedsatte et Udvalg til at følge Udviklingen.

De to Aar er nu for længst gaaet, og sidste Aar meddelte Udvalget, at det endnu ikke havde haft tilstrækkeligt Materiale til at bedømme Udviklingen og bedømme, om de foreslaaede Tilskud var af en passende

Størrelse; særlig havde man ikke for disse Institutioner faaet gennemført en Lønordning; og saa længe man ikke havde det, havde man faktisk ikke noget reelt Grundlag for at vurdere, om Tilskuddene var af en passende Størrelse. Man blev saa enig om, da Udvalget ikke var færdigt med Arbejdet, at forlænge Loven yderligere et Aar. Nu er ogsaa det Aar gaaet, og nu meddeler Udvalget — det har det meddelt nu sidst i Januar Maaned —, at efter de Forhandlinger, det nu har ført med Institutionernes Ledere og øvrige Personale, er det kommet saa vidt, at det i den allernærmeste Fremtid kan foreslaa og forvente gennemført en Lønordning for Institutionerne, og først naar en saadan Lønordning er gennemført, har man, som jeg sagde før, i Virkeligheden Grundlag for at bedømme, om Tilskuddene er af en passende Størrelse.

Jeg finder det baade naturligt og rimeligt, at man, som Udvalget henstiller, giver det endnu et Aar til at gøre sit Arbejde færdigt. Som Udvalget selv siger, vil det nok ikke vare længe, inden Lønordningen bliver gennemført, og i det Aar, der kommer, vil Udvalget sikkert ogsaa kunne afgive en Beretning eller en Betænkning, hvorigennem man kan faa Besked om, hvorledes Udviklingen har formet sig, og derved danne sig et Skøn over, hvordan det videre vil udvikle og forme sig. Det er saa meget mere rigtigt at give Udvalget dette Aar, som man i Bemærkningerne til Lovforslaget kan se, at man i Socialministeriet efter det, man dør mener at kunne skønne paa Grundlag af de Oplysninger, man har indtil i Dag, mener, at disse Tilskud vil være af en saadan Størrelse, at de rimeligvis vil komme til at passe.

Mit Parti er særdeles stærkt interesseret i alle de Forhold, det her drejer sig om. Det siger sig selv, at Spørgsmaalet om Vuggestuer, Børnehaver, Fritidshjem og den Slags forebyggende Børneinstitutioner er af den allerstørste Interesse for Arbejderklassen og alle mindrebemidlede Mennesker i vort Land, og vi ser meget gerne, som det er foreslaaet, at Kommunerne og Staten kommer ind i et saadant Samarbejde, at man med Rimelighed vil kunne forvente, at det Behov for disse Institutioner, der hidtil har været udækket, i Fremtiden vil blive dækket. Vi ønsker endvidere ogsaa, at Tilskuddene fra Kommuner og Stat til disse Institutioner maa blive af en saadan Størrelse, at de Forældre, der ønsker Børnene anbragt i dem, kan faa dem anbragt til en Betaling, der staar i et rimeligt Forhold til Forældrenes økonomiske Evne. Hvis man skulde stile efter at afkræve Forældrene en